

§ 38 Förföljda kristna

EVY ANNÉR:

Ordförande, kyrkomöteskamrater! Det är en ganska otacksam uppgift att som första talare komma efter att de flesta har varit ute och ätit en massiv måltid så att man håller på att hamna i paltkoma eller, som vi brukar säga där jag kommer ifrån, kroppkakskoma.

Jag har ett uppdrag att som företrädare för Ekumenikutskottet yrka bifall till utskottets förslag att kyrkomötet avslår motionerna 2012:6 och 2012:28. Utskottet delar den oro för situationen för förföljda kristna, vilket uttrycks i motion 2012:6. Utskottet anser att det är väldigt viktigt att både på nationell nivå och i stift och församlingar agera för att stödet för medkristna kommer till uttryck i kyrkans liv och opinionsbildning. Utskottet bejakar också intentionerna i motion 2012:28 och understryker vikten av att frågor om förföljelse av kristna, av minoriteters situation samt frågor om religionsfrihet kommer att lyftas fram inom Svenska kyrkan samt att engagemang kring dessa frågor uppmuntras.

Efter att ha fått en mycket intensiv och bra information om den omfattande verksamhet som Svenska kyrkan har i de här frågorna, uttrycker vi vår stora uppskattning över det arbete som görs för att stödja förföljda kristna och religionsfrihet. Vi ser fram emot att detta också kommer att fortsätta med stor kraft och engagemang. Utifrån den beskrivning vi har fått om kyrkans arbete för förföljda kristna, som presenteras i det stora bakgrundsmaterialet, föreslår dock utskottet att motionerna avslås samt att reservationen också inte godkänns.

MARGARETA VIKLUND:

Ordförande! Jag börjar med att yrka bifall till min motion 2012:6.

Det är nu tredje gången jag lägger fram en motion till kyrkomötet med en bön från kristna bröder och systrar i världen om stöd i den svåra situation som många befinner sig i. Alla tre gångerna har motionerna besvarats med en svepande och undanglidande text och egentligen svarat på annat än vad motionen framställt i förslagen till beslut. Två av motionerna har avslagits, och nu föreslås att kyrkomötet ska avslå även denna tredje motion. Det är ju i och för sig bra att jag har gett kyrkostyrelsen och kyrkomötet möjlighet att berätta om en del av det man gör, men det rentvår inte kyrkomötets chans och möjlighet att göra ännu mer och att också föregå med gott exempel och påverkan av den allmänna opinionen, regering, riksdag och andra beslutande myndigheter. Svaret ger inte heller några skäl till varför man inte kan bifalla motionen eller argumentering till varför man inte vill eller kan bifalla den. Jag är således inte nöjd med svaret utan åter igen besviken på det, ja till och med mycket besviken.

Det har väl inte kunnat undgå någon att under senare tid har situationen för förföljda kristna i världen uppmärksammats mer än vad som gjorts tidigare. Det är bra. Enligt en artikel i tidningen Dagen den 31 oktober i år bedömer många att de kristna i dag är den mest förföljda gruppen i världen. Minst hälften av Iraks kristna befolkning har exempelvis flytt landet. Många av dem finns i Sverige i dag. I Bagdad har gudstjänstbesökare dödats i en kyrka för något år sedan, och i Nordkorea sitter 70 000–80 000 kristna i fångläger. Varför? Jo, bara för att de är kristna. Jag har fått höra hur människor, framför allt kristna i Syrien, i princip säljer allt de äger för att kunna betala miljontals pengar till mer eller mindre samvetslösa människosmugglare för att de ska hjälpa dem att ta sig ur landet och den förtvivlade situation som de befinner sig i. Listan över exempelvis kyrkor som har bränts ned under åren kan bli mycket lång, och den listan innehåller kyrkor

över hela världen, i Kina, Burma, Indien, Egypten, Irak, Iran för att nämna några exempel.

Den 7 november, dvs. för någon vecka sedan, hölls en ljusmanifestation med möte på Sergels torg och avslutning i Sankta Klara kyrka i Stockholm med bland annat uppmaningen till alla kristna i Sverige att stå upp för rätten till respekt för den kristna tron och att visa solidaritet med alla som får lida och till och med dö för sin kristna tro. Det är bra, mycket bra, att det börjar röra på sig i leden. Jag instämmer i manifestationens uppmaning.

Kyrkomötet är Svenska kyrkans högsta beslutande organ. Vi har ett mycket stort personligt ansvar inför både Gud och människor att vi, du och jag, fattar rätt beslut. Vi kan, och det är vårt ansvar, dels höja våra röster så länge och högt vi förmår så att de når beslutsfattare på olika nivåer så att de kan agera, dels att våra röster också når de förföljda kristna som förföljs bara därför att de just är kristna, för att ge dem ork och mod att hålla ut. Ett sätt att göra det är att Svenska kyrkan inbjuder representanter, kyrkoledare för kristna kyrkor över hela världen till en konferens för att visa vårt stöd och för att diskutera hur vi på bästa sätt ska kunna stödja och hjälpa dem och hjälpa varandra. Vi har ju en gemensam grund och ett gemensamt mål och vi är ju bröder och systrar. Ett steg i den riktningen, att hjälpa de andra och att också kanske hjälpa oss själva, är att bifalla motionen.

LENNART SACRÉDEUS:

Herr ordförande, kyrkomötesombud! Jag yrkar bifall till den reservation som är undertecknad av ledamöterna Anders Novak, Katarina Wedin, Eva-Maria Munck, Margit Borgström och Terence Honglo och som också understöds i särskild mening av ersättarna Kjell Petersson, Per-Olof Flodström och Lilian Nilsson och som uttalar att man vill uppdra åt kyrkostyrelsen att inom Kyrkornas Världsråd och i andra sammanhang, vilka den finner lämpligt, intensifiera insatserna för religionsfrihet och stöd till förföljda kristna.

Kära kyrkomötesombud! Jag är övertygad om att inom Svenska kyrkans församlingar, på stiftsnivå och på den nationella nivån så skulle vi kunna ha ett än större publikt och synligt engagemang för förföljda trossyskon runt om i världen. Jag tror att detta skulle verka samlande och engagerande för många i vår kyrka att vi stod i en situation där vi värnade om de absolut svagaste runt om i världen bland våra trossyskon, förföljda just därför att de är kristna, just därför att de delar den tro vi själva har. Ingen av oss kan slå sig för bröstet, inte heller jag själv kan slå mig för bröstet utifrån ett gammalt engagemang i frågor kring religionsfrihet. Men det känns på något sätt som att vi i Svenska kyrkan gemensamt inte står riktigt längst fram i fronten i arbetet för religionsfrihet och för att stå upp för förföljda kristnas situation runt om i världen. Rätta mig gärna, men jag uppfattar att det inte är vi i Svenska kyrkan som i första hand har lyft situationen för den utsatta kristna befolkningen i inbördeskrigets och våldets Syrien. Det är inte alltid vi som syns i debatter, debattartiklar, manifestationer och i medier kring hur det är att vara en koptisk kristen i Egypten. Det är inte vi i Svenska kyrkan, landets största kristna samfund, en folkkyrka kallar vi oss, som alltid syns tydligast när det gäller att stå upp för de kristnas rättigheter i Irak, det land där en veritabel utvandring, ett exodus, har drabbat den kristna befolkningen under 2000-talet. Det är inte alltid vi i Svenska kyrkan, våra biskopar, domprostar eller kyrkoherdar eller kyrkomötet som hörs när det har skett terrorattacker i kyrkor i Nigeria eller i Kenya. Det är inte våra ledare, det är inte vi i Svenska kyrkan som hörs i kampen för de kristnas rättigheter mot kommunism och diktatur och ateism i Kina, Nordkorea, Kuba eller Vietnam eller när kristna, just därför att de är

kristna, dödas i Indien eller i Pakistan därför att de inte tillhör majoritetsbefolkningens tro. Listan skulle kunna göras längre. Jag tycker att vi är rent ut sagt alldeles feshjumba i den här frågan i kyrkan. Vi skulle kunna ha en helt annan glöd och ett helt annat engagemang. Den här måttfullheten i vårt engagemang för de utsatta smittar av sig i kyrkan som helhet. Om vi inte orkar stå upp för dem, hur ska vi kunna orka stå upp i andra viktiga angelägenheter.

Jag vill avsluta med vad jag försökt formulera i slutet av motionen och som i praktiken reservanterna stödjer: Svenska kyrkan på nationell nivå bör inta en betydligt mer aktivistisk hållning i dessa frågor och på så sätt underlätta för enskilda medlemmar och församlingar runt om i vår kyrka att delta i detta grundläggande kristna solidaritetsarbete. Om vi Sveriges kristna själva är tysta eller passiva i vårt eget land om förföljelsen av våra medkristna runt om i världen kan man knappast räkna med att andra kommer att agera mer engagerat än så från svensk sida. Om vi kristna är tysta då kommer andra att vara det.

Bifall till reservationen.

FREDRIK SIDENVALL:

Herr ordförande! Jag yrkar också bifall till reservationen. Förföljda medkristna är inte bara offer. De är också tillgångar. Jag tänker att vi har någonting viktigt att lära av dem, att till dem ställa frågan om hur man gör för att bli förföljd. Det har inte varit vår starkaste gren som kristna i Sverige och i Svenska kyrkan att leva ut vårt lärjungaskap på ett sådant sätt att vi blivit förföljda. Där har vi någonting att lära av medkristna runt om i världen. Jag tänker också att en minsta solidaritet vi skulle kunna visa våra medkristna runt om i världen är att vi åtminstone slutar att förfölja varandra. I mitt, som jag tycker, kanske rättmätiga arbete att försöka söka och värna kyrkans bekännelse tänker jag att jag kanske har framträtt på ett sådant hjärtlöst sätt att de som jag har kritiserat har känt sig förföljda. Jag tänker på kvinnliga präster, homosexuella medkristna, de som jag kallar liberalteologer eller romantiserande högkyrkliga eller vildvuxna karismatiker. Det är något som jag djupt ångrar, att jag har betett så att de har kunnat känna sig förföljda. Som väl är har jag inte så mycket makt. Men det finns de som har mer makt än jag, både genom uppdrag eller genom att tillhöra liksom en tolkande majoritet som också behöver besinna sig på detta. Det finns väckelserörelser i vår kyrka som har betytt mycket för vår kyrkas andliga liv genom århundraden som nu nästan är utslucknade, drivna ut de sista resterna ut i kyrkans marginal och där de alltmer känner att de har förlorat sin hemorts rätt. Det finns andra grupper. Låt oss, kära vänner i Svenska kyrkan, i solidaritet med förföljda medkristna rannsaka oss själva. Har vi bidragit till att förfölja varandra? Finns det någonting vi kan göra i vår frimodighet och i vår trohet mot Kristi evangelium så att vi också vågar ta risken att bli förföljda för Jesu Kristi namns skull? Om någonting sådant händer oss så är det inget onormalt enligt aposteln ord som skulle hända. Tvärtom är det enligt Martin Luther ett av kyrkans kännetecken att leva under korset.

BERTIL OLSSON:

Ordförande, ledamöter, biskopar och åhörare! Jag vill börja med att yrka bifall till reservationen i det här betänkandet. Det är en annan formulering utifrån den motion som Lennart och jag har lämnat i den här frågan.

Runt om på vår jord är det människor som förföljs just för sin kristna tros skull. Visst finns det förföljelse av andra religioner på olika håll men om man granskar vilka som verkligen förföljs, de som får lida och kanske till och med riskerar att dödas för sin tros skull, är det ju de kristna grupperna runt om på vår

jord som är den stora gruppen i detta sammanhang. Här är det viktigt att vi som lever under demokratiska fria former också är beredda att stötta. Det handlar också om i det här sammanhanget de som kommer till vårt land därför att de är förföljda. Vi måste också plantera det här i vårt svenska samhällsklimat att en kristen tro kan kosta någonting, och därför måste den som är förföljd i sitt hemland ha rätt till asyl. Likaväl som en politisk åsikt kan rendera i förföljelse i många länder kan också en kristen tro göra det. Vi måste som kyrka också verka för att våra myndigheter som hanterar detta lär sig att se vad kristen tro betyder för människor som har förföljts för sin kristna tros skull eller som riskerar att bli förföljda om de skickas tillbaka. Den solidariteten är vi skyldiga att visa våra kristna bröder och systrar. Det är alltså viktigt att hela tiden se detta och det är viktigt att kyrkan som sådan står upp, och självklart att vi som enskilda kristna står upp och stödjer människor som är förföljda. Det är lite märkligt att även om man har gjort mycket så handlar det hela tiden om att poängtera att vi kan göra mer. Det ju det som reservationen betonar att intensifiera arbetet så att vi än mer framstår som de som ställer upp till försvar för de förföljda.

Alltså, bifall till reservationen.

KENT KJELLGREN:

Ordförande, ledamöter och åhörare! Jag bifaller motion 2012:6 och 2012:28. Aldrig tidigare har så många människor fått lida av så mycket förföljelser för sin kristna tro som i dag. Dagligen kan vi genom massmedia, närgångna rapporter, följa det lidande som äger rum. Den kristnas situation har inte blivit bättre utan istället hårdnat med förföljelse, trakasserier, bombningar av kyrkor och på gator och torg, mord och terrorhandlingar. Svenska kyrkan på nationell nivå bör ta en betydligt mer aktiv hållning i dessa frågor. Det är därför hög tid att Svenska kyrkan tar tag i den här frågan ännu tydligare och att Svenska kyrkan belyser den svåra situation för de människor i världen som förföljs för sin kristna tro. Instämmer med motionärerna att Svenska kyrkan blir ännu mer aktiv och inbjuder till internationella konferenser med kyrkor och kristna samfund över hela världen för att belysa den svåra situationen för de människor i världen som förföljs för sin kristna tro.

Bifall till 2012:6 och 2012:28.

EVA-MARIA MUNCK:

Bröder och systrar i kyrkomötet! Jag yrkar bifall på den reservation som finns i ärendet. Det är svårt för oss som ledamöter i kyrkomötet att förstå till fullo den situation som råder i världen för människor som är förföljda på grund av sin tro. Jag har aldrig varit förföljd på grund av min tro och har svårt att föreställa mig hur det skulle vara. Enligt siffror från en organisation som heter Open doors, som jobbar med förföljda kristna, är det ungefär 100 miljoner kristna runt om i världen som förföljs, arresteras eller till och med dödas på grund av sin tro. Värst är förföljelserna på grund av religion i Indien, där både kristna och muslimer är de mest utsatta grupperna. Vi har i utskottet lärt oss om hur Svenska kyrkan jobbar med förföljda kristna och att man gör det genom Kyrkornas Världsråd. Det är så man ordnar lokala konferenser och när man belyser situationen i ett land som Pakistan så gör man det tillsammans med det Pakistanska Kristna Rådet till exempel. Det är så som vi tror att man bäst jobbar med de här frågorna. Därför vill vi föreslå att man intensifierar det arbetet som Svenska kyrkan redan är en del av genom Kyrkornas Världsråd.

Bifall till reservationen.

ÄRKEBISKOP ANDERS WEJRYD:

Ordförande! Vi kan naturligtvis i kyrkomötet uttala oss i många frågor. Det är viktigt när man uttalar sig att man har ordentligt på fötterna, och framför allt att när man uttalar sig så är det med tanke på de som man uttalar sig om som man gör det. Inte för att själv känna att nu har vi i alla fall gjort något. Det kan gå inflation i uttalanden. Det är viktigt att man står stadigt och är beredd att följa upp det. Vi har till exempel den senaste tiden haft problemen både i Nigeria och Tanzania med anfall på kyrkor och då är det för oss viktigt att när vi agerar i sådana sammanhang gör det i samspel med vad kyrkan där och kyrkorna där önskar. Det skulle väl vara härligt att alltid blåsa på och säga att det där är fel. Men det kan också vara bedömningar som behöver göras i landet som vi måste ta hänsyn till, precis som vi antagligen skulle reagera själva när andra kristna i omvärlden skulle ha synpunkter på vad som sker i Sverige. Vi måste samspela.

Vi har stor hjälp av arbetet i Kyrkornas Världsråd. Även i Lutherska Världsförbundet bedrivs ett mycket seriöst arbete med de här frågorna och där finns vi med. Där finns vi med i mycket hög grad och bland annat genom Margareta Grape som förestår Kyrkornas Världsråds representation i FN graderas nu det här arbetet upp på ett väldigt tydligt sätt. För några veckor sedan var jag på en större Pakistanhearing som Kyrkornas Världsråd hade ordnat med folk från Pakistan och Sveriges representation vid FN-organen i Genève. Det handlade just om religionsfriheten, just om de kristnas situation. Vi har ett möte utsatt med Migrationsverkets ledning just för att påminna dem om den nya EU-domen som säger att det är inte den kristne som ska behöva visa på att det är risk för förföljelse, bara det att man har konverterat innebär en risk och det måste tas hänsyn till. Vi måste städa upp framför egen dörr. Vi har en egyptisk diakonidelegation på väg in, vi har kontakt med UD om att hålla dessa frågor levande, vi menar att man har en religionsblindhet ofta från svenskt håll. Alltså, vi måste arbeta seriöst. Det är klart att vi kan uttala oss mer, men tänk också på att det måste vara grundat i de kristnas situation och önskemål på platsen. Vi har ju sett svårigheterna när det har gällt Syrien, att antingen göra till intet förpliktande uttalanden eller så utbryter en väldig oenighet mellan kristna. Det krävs eftertanke.

ELISABETH HOLMBLAD:

Ordförande, ledamöter, biskopar, åhörare både här och långt bort! Margareta Viklund nämnde att många kristna irakier bor i Sverige och därför vill jag berätta om en man från Bagdad som heter Kamal som jag mötte för fyra år sedan. Han är en av de mest fridfulla människor jag någonsin har mött. Han hade jobbat med amerikanarna i Bagdad och därför var han förföljd men också för sin kristna tro. Han blev av med sin bil, den blev bränd, de tog hans hus och någonstans där så flydde han till Sverige. Hans familj flydde också men de fastnade någonstans i Syrien och kom inte så långt som till Sverige. I Sverige så levde han ett väldigt lugnt liv, tog långa promenader och läste sin bibel. Jag antar att det var därför han var så fridfull. Han hade mycket frid att dela med sig som han hade fått från sin bibelläsning. Men han fick inte stanna i Sverige. När han fick sitt utvisningsbesked så var han väldigt rädd. Då var han inte den fridfulla man som vi kände sedan innan utan då var han riktigt rädd. Han sa att han kanske överlever en vecka i Bagdad, och kanske hinner få lite ordning på papper och sedan fly igen. Han åkte med en av de första massdeportationerna från Sverige. Ingen jag känner har haft kontakt med honom sedan dess. Jag berättar den här historien dels för att berätta om ett livsöde som kanske inte alla av oss möter, dels för att försöka sätta sig in i tanken om hur det är att vara förföljd, att veta att

man inte kan återvända till sin hemstad. Kamal var 66 år när jag träffade honom. Han hade bott i Bagdad i över sextio år. Den tanken att man inte kan återvända delvis för var man har jobbat någonstans, delvis för att man har sin frid i Gud. Jag tror att få av oss har försökt att sätta sig in i den tanken ordentligt men jag vädjar att vi gör det så att vi kan stötta också som kyrka.

Jag yrkar bifall till reservationen.

ANKI ERDMANN:

Ordförande, ledamöter, biskopar och alla andra! Jag vill tala för reservationen och jag tycker att det är viktigt att betona begreppet religionsfrihet för jag är medveten om att det inte är ett helt okomplicerat begrepp men låt oss ändå arbeta för det och använda det. Svenska kyrkan ska arbeta för religionsfrihet inte bara för våra kristna systrar och bröder. Religionsfrihet borde gälla för alla religioner runt om i världen för såväl kristna, mandéer, olika inriktningar inom islam m.fl. då tror jag att världen skulle se bättre ut.

Bifall till reservationen.

MARGARETA VIKLUND:

Herr ordförande! Ja, det finns hur mycket som helst att göra på den här fronten. Jag sätter mig på intet sätt emot någonting av det som görs när det görs utifrån människornas villkor. Visst måste man göra bedömningar i landet, om hur det ser ut och hur situationen är, och det talar ju för min motion nämligen att bjuda in kyrkoledare från hela världen och diskutera igenom de här frågorna med alla, inte tänka på något speciellt land utan verkligen ge alla möjligheter att uttala sig om den situation som är i deras respektive land. Det är det som min motion gäller. Jag slår inte ned på någonting som görs och jag tycker att det är jättebra allting som görs för att hjälpa människor som har det besvärligt och att hjälpa våra kristna systrar och bröder. Men det finns ännu mer att göra och vi måste utgå ifrån människornas behov och de som vet bäst är de som är mitt ibland det, så bjud hit ledarna. Det är det min motion handlar om, inget annat.

BISKOP RAGNAR PERSENIUS:

Ordförande, ledamöter, biskopar! I en utsatt social och politisk situation är det alltid de minsta som får betala priset. Det ser man till exempel i Syrien och Irak. Medan de kristna tidigare har kunnat leva under ett relativt skydd, men till priset av en diktatur, hamnar man i en ny politisk och orolig social situation i ett utsatt läge.

Det första jag vill lyfta fram är religionsfrihetsfrågan som Anki Erdmann gjorde. Det andra är att det är väldigt viktigt att ha fokus på människan oavsett religion och livsåskådning. Vårt fokus måste vara den utsatta människan. Jag tänker ofta på när Jesus talar om människosönens dom, identifierar sig med de sjuka och de som sitter i fängelse. Han identifierar sig med människan.

LENNART SACRÉDEUS:

Ordförande, kyrkomötesombud! Jag vill citera hur motion 2012:28 av Bertil Olsson och undertecknad är formulerad i sin att-sats.

Kyrkomötet beslutar att uppdrag till kyrkostyrelsen att agera på ett sådant sätt att den nationella nivåns solidaritetsarbete för förföljda medkristna runt om i världen kommer tydligare till uttryck i kyrkans liv och opinionsbildning.

Jag vill betona att det handlar om förföljda kristna. Det handlar inte i första hand om förföljda kyrkor, förföljda ärkebiskopar eller förföljda kyrkoherdar. Det handlar om förföljda kristna, det kan också handla brett om kampen för religionsfrihet som är det gemensamma paraplyet. Jag hoppas att jag inte är för övertydlig, men jag tycker att ärkebiskopen i sitt inlägg på något sätt sa att allt är bra som det är, vi agerar perfekt som det är, det gäller att stå stadigt på fötterna, det gäller att inte göra uttalanden och blåsa på och vi måste samspela med kyrkorna i landet. Vi vanliga församlingsbor, som inte är vare sig präster eller sitter i Kyrkornas Världsråd i New York, vill ha stöd av denna kyrka, hur vi ska kunna agera lokalt. I vår lilla lokala församling, i vår lilla lokala tidning med en upplaga på några tusen, hur ska vi agera. Jag kan inte komma ifrån att när det kommer repliker här som säger att vi måste samspela med kyrkorna i landet, har väl ingen sagt något emot detta. Det hindrar väl inte att vi tydligare syns i den kampen och det arbetet som handlar om solidaritet med människor som förföljs just för sin tros skull. Ingen av oss, allra minst Margareta Viklund som talat tidigare eller Bertil Olsson eller undertecknad, vill kritisera det som görs. Men att självgott säga att det är tillräckligt och att vi agerar på rätt sätt och kyrkodiplomati är det enda sättet, det är inte vad den här motionen är ute efter. Den ute efter att stå upp för den enskilda människan som drabbades av att sin syster eller sin mamma dog där i kyrkan som sprängdes i luften av terrorister eller tvingades fly från landet därför att de var kristna eller som inte kan komma in på ett universitet därför att de är troende och därmed för regimen är farliga. På något sätt andas det om att allt är bra som det är, vi gör tillräckligt, vi ägnar oss åt rätt kyrkodiplomati, Margareta Grape gör ett fantastiskt arbete i Kyrkornas Världsråd, visst så, men hur kan få ut detta till oss vanliga lekmän i den här kyrkan.

ÄRKEBISKOP ANDERS WEJRYD (REPLIK):

Jag vill inte vantolka dig Lennart på samma sätt som du vantolkar mig. Det är klart att man kan göra mer. Jag tror att det är väldigt viktigt att församlingar och i opinionsbildningsarbetet här hemma i Sverige när det gäller flyktingars möjligheter och asylsökande att vi verkligen vågar stå upp för att det är farligt att vara kristen och att det här med religion verkligen inte är någonting som man väljer eller väljer bort i andra kultursammanhang. Man hör till en grupp och då är man utsatt och detta måste vi vara tydliga att markera. Vad jag vill säga är att här sker det många saker och vi ska inte underskatta vad andra kyrkor och vad vi kan göra tillsammans med andra kyrkor. Det är inte säkert att det måste vara just Svenska kyrkan och i Sverige som det bästa kan göras. Vi måste ta vara på det samarbete vi har med kyrkor över världen.

LENNART SACRÉDEUS (REPLIK):

Nej, jag ska inte vantolka ärkebiskopen eftersom jag uppenbarligen har gjort det utan att detta blir tydliggjort. Vad det handlar om är hur vi på gräsrotsnivå ska kunna komma åt det här materialet, hur vi ska kunna engagera oss, hur ärkebiskopen, hur kyrkostyrelsen, hur kyrkans ledning men också ute i stiftens ska kunna få oss motiverade att göra mer. För mer kan vi definitivt göra. Jag upplever att dit man vänder sig är Open door eller Christian World Wide Solidarity eller Ljus i öster eller andra organisationer. Det är väldigt sällan materialet kommer från Svenska kyrkan och ursprunget är där. Istället för att vantolka varandra är det väl bättre att detta tydliggörs. Jag menar att det handlar om förföljda medkristna, förföljda individer. Självklart är kyrkorna utsatta och i en väldigt svår

situation men det handlar om individer. Alla är inte födda in i en tro. Det är faktiskt människor som blir omvända till en tro.

ÄRKEBISKOP ANDERS WEJRYD (REPLIK):

Det har man rätt till och det har vi ställt upp för och det ska vi ställa upp för. Vi har valt att arbeta mycket i de här frågorna tillsammans med Sveriges Kristna Råd eftersom vi menar att styrkan blir mycket bättre när vi är förenade de kristna i Sverige kring det. Och det tänker vi fortsätta med. Att vi har fått till stånd det här mötet med Migrationsverkets ledning beror just på att vi samverkar med andra kyrkor för enskilda människors skull.

LENNART SACRÉDEUS (REPLIK):

Det som sker är inte negativt, tvärtom, det ska uppmuntras positivt. Men Sveriges Kristna Råd är också de facto ett nationellt ekumeniskt organ och detta måste på något sätt kunna sippra ned till stifts- och församlingsnivå. Det är den typen av arbete för att tydliggöra detta engagemang så att det når längre ned i kyrkan på stifts- och gräsrotsnivå. Jag tror faktiskt att det inte är fel, med all respekt för engagemanget i Sveriges Kristna Råd, att detta engagemang också tydliggörs i Svenska kyrkans eget namn. Det är inte fel.

Beslut i ärendet återfinns i kyrkomötets protokoll, § 94.